

UCHWAŁA

Dnia 5 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Duś

protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Tarasiuk

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 5 sierpnia 2020 r. wniosku Naczelnika Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej w przedmiocie podjęcia uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ł. M. Z. za czyny z art. 286 § 1 k.k. oraz z art. 270 § 1 k.k.,

uchwalił:

1. powyższy wniosek uwzględnić i zezwolić na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora M. Z., za czyny polegające na tym, że:

I. w okresie od grudnia 2013 r. do kwietnia 2014 r. w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, za pomocą uprzedniego wprowadzenia w błąd co do zaistnienia ciężkiej choroby własnej córki W. Z. oraz wykorzystania błędu co do istnienia ciężkiej choroby własnej córki W. Z., doprowadził prokuratorów i pracowników Prokuratury Rejonowej oraz prokuratorów Prokuratury Okręgowej w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 2.000,00 zł, tj. pieniędzmi w kwocie 1.950,00 zł i lalki o wartości 50,00 zł, które to pieniądze przekazano M. Z. na rzekome leczenie jego córki, a lalkę na polepszenie samopoczucia dziecka, przy czym:

- I. O. przekazał środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- M. K. przekazał środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- G. W. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- K. K. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;

- M. A. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- D. N. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- M. M. przekazał środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- M. S. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- G. M. przekazała środki pieniężne w wysokości 50,00 zł.;
- B. G. przekazała środki pieniężne w wysokości 50,00 zł;
- U. W. przekazała środki pieniężne w wysokości 20,00 zł;
- K. K. przekazała środki pieniężne w wysokości 30,00 zł;
- J. D. przekazał środki pieniężne w wysokości 100,00 zł, z której to kwoty za 50 zł zakupiona została lalka;

- M. P. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- J. S. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- M. W. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- D. G. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- B. M. przekazała środki pieniężne w wysokości 50,00 zł;
- J. S. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- M. J. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- A. P. przekazała środki pieniężne w wysokości 50,00 zł;
- A. H. przekazała środki pieniężne w wysokości 150,00 zł;
- I. W. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł,

czym działał na szkodę wyżej wymienionych osób, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

II. w lutym 2018 r. w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd oraz wyzyskania błędu co do ciężkiej choroby własnej córki W. Z. i związanych z tym potrzeb finansowych, doprowadził G. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 25.000,00 zł tytułem nieoprocentowanej pożyczki na pokrycie kosztów leczenia córki w sytuacji, gdy dziecko nie było ciężko chore i nie istniały opisywane przez niego potrzeby finansowania leczenia, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.;

III. w okresie od stycznia 2012 r. do lutego 2018 r. w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd oraz wyzyskania błędu co do ciężkiej choroby własnej córki W. Z. i związanych z tym potrzeb finansowych, doprowadził A. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 8.000,00 zł, tytułem nieoprocentowanej pożyczki na pokrycie kosztów leczenia córki w sytuacji, gdy dziecko nie było ciężko chore i nie istniały opisywane przez niego potrzeby finansowania leczenia, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.;

IV. w roku 2014, daty dziennej bliżej nieustalonej, w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd oraz wyzyskania błędu co do ciężkiej choroby własnej córki W. Z. i związanych z tym potrzeb finansowych, doprowadził K. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2.500,00 zł, tytułem nieoprocentowanej pożyczki na pokrycie kosztów leczenia córki w sytuacji, gdy dziecko nie było ciężko chore i nie istniały opisywane przez niego potrzeby finansowania leczenia, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

V. w styczniu 2015 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd oraz wyzyskania błędu co do ciężkiej choroby własnej córki W. Z. i związanych z tym potrzeb finansowych, doprowadził K. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 5.000,00 zł, tytułem nieoprocentowanej pożyczki na pokrycie kosztów leczenia córki w sytuacji, gdy dziecko nie było ciężko chore i nie istniały opisywane przez niego potrzeby finansowania leczenia, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.;

VI. w dniu 15 lutego 2018 r. w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd oraz wyzyskania błędu co do ciężkiej choroby własnej córki W. Z. i związanych z tym potrzeb finansowych, doprowadził J. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie

5.000,00 zł, tytułem nieoprocentowanej pożyczki na pokrycie kosztów leczenia córki w sytuacji, gdy dziecko nie było ciężko chore i nie istniały opisywane przez niego potrzeby finansowania leczenia, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.;

VII. w okresie od 2010 r. do 2016 r. w Ł. podrobił w celu użycia za autentyczne, a następnie używał jako autentyczne dokumenty w postaci:

- wyroku Sądu Okręgowego w Ł. dotyczącego rozwiązania małżeństwa J. Z. i M. Z.,
- pisma opatrzonego datą 22 listopada 2014 r. zatytułowanego „oświadczenie”, zawierające podpis o treści „J. Z.”, dotyczącego regulowania obowiązku alimentacyjnego przez M. Z., tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 8 czerwca 2020 r. Naczelnik Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej skierował wniosek w sprawie PK XIV Ds. (...) do Sądu Najwyższego – Izby Dyscyplinarnej w przedmiocie podjęcia uchwały o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ł. – M. Z. za przestępstwa polegające na tym, że:

1. w okresie od grudnia 2013 r. do kwietnia 2014 r. w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, za pomocą uprzedniego wprowadzenia w błąd co do zaistnienia ciężkiej choroby własnej córki W. Z. oraz wykorzystania błędu co do istnienia ciężkiej choroby własnej córki W. Z., doprowadził prokuratorów i pracowników Prokuratury Rejonowej oraz prokuratorów Prokuratury Okręgowej w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 2.000,00 zł, tj. pieniędzmi w kwocie 1.950,00 zł i lalki o wartości 50,00 zł, które to pieniądze przekazano M. Z. na rzekome leczenie jego córki, a lalkę na polepszenie samopoczucia dziecka, przy czym:

- I. O. przekazał środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- M. K. przekazał środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- G. W. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- K. K. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- M. A. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- D. N. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- M. M. przekazał środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- M. S. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- G. M. przekazała środki pieniężne w wysokości 50,00 zł;
- B. G. przekazała środki pieniężne w wysokości 50,00 zł;
- U. W. przekazała środki pieniężne w wysokości 20,00 zł;
- K. K. przekazała środki pieniężne w wysokości 30,00 zł;
- J. D. przekazał środki pieniężne w wysokości 100,00 zł, z której to kwoty za 50 zł zakupiona została lalka;
- M. P. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- J. S. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- M. W. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- D. G. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- B. M. przekazała środki pieniężne w wysokości 50,00 zł;
- J. S. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- M. J. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;
- A. P. przekazała środki pieniężne w wysokości 50,00 zł;

- A. H. przekazała środki pieniężne w wysokości 150,00 zł;
- I. W. przekazała środki pieniężne w wysokości 100,00 zł;

czym działał na szkodę wyżej wymienionych osób, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

2. w lutym 2018 r. w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd oraz wyzyskania błędu co do ciężkiej choroby własnej córki W. Z. i związanych z tym potrzeb finansowych, doprowadził G. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 25.000,00 zł tytułem nieoprocentowanej pożyczki na pokrycie kosztów leczenia córki w sytuacji, gdy dziecko nie było ciężko chore i nie istniały opisywane przez niego potrzeby finansowania leczenia, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.;
3. w okresie od stycznia 2012 r. do lutego 2018 r. w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd oraz wyzyskania błędu co do ciężkiej choroby własnej córki W. Z. i związanych z tym potrzeb finansowych, doprowadził A. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 8.000,00 zł, tytułem nieoprocentowanej pożyczki na pokrycie kosztów leczenia córki w sytuacji, gdy dziecko nie było ciężko chore i nie istniały opisywane przez niego potrzeby finansowania leczenia, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.;
4. w roku 2014, daty dziennej bliżej nieustalonej w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd oraz wyzyskania błędu co do ciężkiej choroby własnej córki W. Z. i związanych z tym potrzeb finansowych, doprowadził K. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2.500,00 zł, tytułem nieoprocentowanej pożyczki na pokrycie kosztów leczenia córki w sytuacji, gdy dziecko nie było ciężko chore i nie istniały opisywane przez niego potrzeby finansowania leczenia, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

5. w styczniu 2015 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd oraz wyzyskania błędu co do ciężkiej choroby własnej córki W. Z. i związanych z tym potrzeb finansowych, doprowadził K. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 5.000,00 zł, tytułem nieoprocentowanej pożyczki na pokrycie kosztów leczenia córki w sytuacji, gdy dziecko nie było ciężko chore i nie istniały opisywane przez niego potrzeby finansowania leczenia, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.;

6. w dniu 15 lutego 2018 r. w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd oraz wyzyskania błędu co do ciężkiej choroby własnej córki W. Z. i związanych z tym potrzeb finansowych, doprowadził J. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 5.000,00 zł, tytułem nieoprocentowanej pożyczki na pokrycie kosztów leczenia córki w sytuacji, gdy dziecko nie było ciężko chore i nie istniały opisywane przez niego potrzeby finansowania leczenia, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.;

7. w okresie od 2010 r. do 1 marca 2018 r. w Ł., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podrobił w celu użycia za autentyczne, a następnie używał jako autentyczne dokumenty w postaci:

- wyroku Sądu Okręgowego w Ł. dotyczącego rozwiązania małżeństwa J. Z. i M. Z.,
- pisma opatrzonego datą 22 listopada 2014 r. zatytułowanego „oświadczenie”, zawierającego podpis o treści „J. Z.”, dotyczącego regulowania obowiązku alimentacyjnego przez M. Z., tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

W oparciu o przedłożone przez prokuratora wnioskodawcę akta śledztwa PO I Ds. 56.2018 Prokuratury Okręgowej w Sieradzu, **Sąd Najwyższy ustalił następujący stan faktyczny:**

M. Z. jest prokuratorem Prokuratury Rejonowej. W latach 2012 - 2018 wskazując na potrzebę kosztownego leczenia ciężkich chorób córki W. Z., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą uprzedniego wprowadzenia w błąd co do zaistnienia jej ciężkiej choroby oraz wykorzystania błędu co do istnienia ciężkiej choroby córki, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem prokuratorów i pracowników Prokuratury Rejonowej oraz prokuratorów Prokuratury Okręgowej w Ł. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W okresie od grudnia 2013 r. do kwietnia 2014 r. doprowadził współpracowników do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem o wartości 2.000,00 zł. Ponadto M. Z., we wskazanych przez wnioskodawcę okresach, motywując potrzebę zakupu nierefundowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia leków oraz konieczność hospitalizacji córki, z uwagi rzekome ciężkie choroby W. Z., zaciągał również nieoprocentowane pożyczki od G. W., A. P., K. A. oraz J. S., których łączna wartość wyniosła 45.500,00 zł. Powyższe potwierdzają zeznania licznych świadków, które są spójne i wzajemnie się uzupełniają. Szereg nieprawdziwych informacji na temat stanu zdrowia córki przekazywanych przez M. Z. wzbudzało współczucie wśród jego przełożonych i współpracowników, co skutkowało ponadto mniejszym obciążeniem zadaniami służbowymi w stosunku do jego osoby.

W marcu 2018 r. pracownica sekretariatu Prokuratury Rejonowej, K. K., uzyskała informację, iż córka M. Z. należy do Klubu Jeździeckiego „G.”, w którym trenuje oraz uczestniczy w zawodach sportowych (k. 22 – 25; 65). Jak wynika z informacji przekazanej przez Okręgowy Związek Jeździecki w Ł. - W. Z. przedstawiła w 2017 i 2018 r. zaświadczenia lekarskie zapewniające o zdolności do treningów i udziału w zawodach jeździeckich, uprawniające do wystawienia licencji regionalnej w konkurencji ujeżdżanie (k. 321 – 322). Fakt uczestnictwa w zawodach potwierdza również informacja uzyskana od (...) Klubu Sportowego „S.” (k. 313). Dodatkowo na podstawie zgromadzonych dowodów można jednoznacznie stwierdzić, iż wbrew oświadczeniom M. Z., W. Z. nigdy nie była podopieczną Fundacji (...) (k. 177) oraz nie przebywała w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „(...)” w Ł. (k. 376). Ponadto, Sąd

zapoznając się dokumentacją medyczną W. Z. znajdującą się w aktach sprawy, oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego (vide – art. 7 k.p.k.), stwierdził, iż córka M. Z., owszem chorowała, lecz porównywalnie do rówieśników, a na pewno nie w stopniu, na jaki wskazywał M. Z..

W okresie od 2010 r. do 2018 r. M. Z. pozostawał w nieformalnym związku z A. A., którą zapewniał, że jest rozwiedziony (potwierdzają to zeznania świadków - k. 854 – 857; 883 – 885; 889 - 991). Okazał jej wyrok rozwodowy, pozew rozwodowy oraz oświadczenie o uiszczaniu alimentów na rzecz córki do rąk matki dziecka. Oświadczenie opatrzone było podpisem „J. Z.”. Zgromadzony w toku śledztwa materiał dowodowy wskazuje na dostatecznie uzasadnione podejrzenie, że wyżej wymienione dokumenty zostały podrobione (k. 13 – 18; 27; 238 – 240; 889 - 991).

Powyższe ustalenia w zakresie doprowadzenia przez M. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem prokuratorów i pracowników Prokuratury Rejonowej oraz prokuratorów Prokuratury Okręgowej w Ł., a także podrobienia i posługiwania się podrobionymi dokumentami poczyniono na podstawie obszernego, rzetelnie zgromadzonego materiału dowodowego zawartego w aktach postępowania PK XIV Ds. (...).

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Immunitet prokuratorski zaliczany jest do immunitetów formalnych. Nie wyłącza on od odpowiedzialności karnej czy też karalności za popełniony czyn, ale wprowadza zakaz pociągnięcia do odpowiedzialności karnej osób nim chronionych, bez uprzedniego uzyskania przez oskarżyciela zgody uprawnionego organu, tj. sądu dyscyplinarnego, od 14 lutego 2020 r. Sądu Najwyższego – Izby Dyscyplinarnej.

Immunitet prokuratorski ma za zadanie wyłącznie zapobieganie wysuwaniu przeciwko prokuratorowi bezpodstawnych zarzutów popełnienia

przestępstwa, tj. instrumentalnemu oddziaływaniu na niego w związku ze służbą, którą pełni (poprzez narażenie na społeczną i środowiskową infamię). Nie jest natomiast celem immunitetu, bezpodstawne uprzywilejowanie osoby zajmującej stanowisko prokuratora, w zakresie odpowiedzialności karnej, w stosunku do innych obywateli, jeśli tylko obiektywnie zachodzi omawiane podejrzenie popełnienia przez nią przestępstwa (zob. *uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2019 r. sygn. akt I DO 1/19, LEX nr 2658598*).

Elementem badania sądu dyscyplinarnego rozpoznającego wniosek o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej jest ustalenie, czy zgromadzone w dotychczasowym postępowaniu przygotowawczym dowody dostatecznie uzasadniają podejrzenie popełnienia przestępstwa przez prokuratora (zob. T. Janeczek, A. Roch, *Odpowiedzialność karna, odpowiedzialność za wykroczenia oraz zawieszenie w czynnościach prokuratora w świetle Prawa o prokuraturze*, Prok. i Pr. 2017/4, s. 126). Owe stanowią warunek konieczny, a zarazem wystarczający do podjęcia przez sąd dyscyplinarny uchwały o zezwoleniu na pociągnięcie danej osoby do odpowiedzialności karnej. Dostatecznie uzasadnione podejrzenie w odniesieniu do konkretnej osoby oznacza wyższy stopień podejrzenia tak co do faktu popełnienia przestępstwa, jak i co do osoby sprawcy. Nie chodzi zatem o ustalenie, że określona osoba popełniła przestępstwo, lecz o to, że zebrane dowody wskazują na wysokie prawdopodobieństwo zaistnienia tego faktu (zob. *uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2006 r., SNO 3/06, LEX nr 470201*).

Ocena zebranego w postępowaniu przygotowawczym materiału dowodowego dokonywana przez sąd dyscyplinarny nie powinna wykraczać poza granice stwierdzenia dostatecznego podejrzenia popełnienia przestępstwa. Sąd dyscyplinarny nie musi mieć pewności, że zarzucane (przypisywane) prokuratorowi przestępstwo faktycznie zostało popełnione (zob. *uchwała Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2014 r., sygn. akt SNO 48/14, LEX nr 1523257*). Zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej nie oznacza uznania prokuratora za winnego

popęlnienia przestępstwa, wszak sprowadza się do dania możliwości wszczęcia postępowania przygotowawczego przeciwko niemu i postawienia mu zarzutów popęlnienia czynu karalnego.

Wyrażenie zgody przez sąd dyscyplinarny na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej nie przesądza o konieczności przedstawienia zarzutu w przyszłości.

Rolą sądu dyscyplinarnego rozstrzygającego w przedmiocie uchylenia immunitetu jest ustalenie, czy zgromadzony w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy dostatecznie uzasadnia podejrzenie popęlnienia przestępstwa przez prokuratora (por. *uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2019 roku, sygn. akt. I DO 19/18; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2019 r. sygn. akt I DO 8/19*). Podejrzenie popęlnienia przestępstwa musi być przy tym dostatecznie uzasadnione, a więc nienasuujące istotnych wątpliwości lub zastrzeżeń, zarówno co do popęlnienia samego czynu jak występowania innych znamion (zob. *uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2016 r., sygn. akt SNO 38/16*).

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowody daje podstawy do wydania uchwały zgodnie ze złożonym wnioskiem, albowiem zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popęlnienia przez niego przestępstw stypizowanych w przepisie art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. Z opisu czynów objętych pkt 1. VII uchwały, Sąd wyeliminował art. 12 § 1 k.k. albowiem zgodnie z orzecznictwem krótkie odstępy czasu oznaczają okres maksymalnie kilku miesięcy (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., sygn. V KK 271/05*). Mając na uwadze, że do podrobienia dokumentów oraz ich użycia przez M. Z. doszło w okresie wspólnego zamieszkiwania z A. A., Sąd uznał, że czyny objęte w pkt 1. VII uchwały zostały popęlnione w okresie od 2010 r. do 2016 r.

Przedłożony Sądowi materiał dowodowy, wskazany powyżej, uprawdopodobnia w sposób dostateczny sprawstwo M. Z., tym samym

uzasadniając wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie prokuratora M. Z. do odpowiedzialności karnej za czyny wskazane we wniosku prokuratora.

Z tych też względów, Sąd Najwyższy uchwalił jak w sentencji.